درويش درشن

آڌياتمڪ ماهوار رسالو

پرم پوجنيه سوامي آشارام صاحب

اوم

رشي درشن

جنوري ١٩٩٧ ... ڪ : ١

سال - ١٩

شري يوگ ويدانت سيوا سمتي

سابرمتي احمدآباد - ٥ جي سهيوگ سان

• لکڻ جو ائڊريس •

496/A. P. O. Sindhi Colony,

Sardarnagar, Ahmedabad-382475.

• ممبئي ۽ الهاسنگر لاءِ •

Mohan G. Rohira
5, Uphar Plot 148,
10th Road, Khar,
BOMBAY-400052.

Sant Shri Asharam Ashram
O. T. Section,
ULHASNAGAR-421002.

چندي جا نرخ

في ڪاپي: Paise 1-50

هڪ سال لاءِ Rs. 15-00

لائيف ميمبر لاءِ Rs. 150-00

Edited & Published by Kumari SITA V. Brijw...
Printed at Gurdev P. Press. Kubernagar Ahmedab...

روپ آتما جي اِي کاڻ، ورتي اُٿڻ نہ ڏجي.
ت اِي ٻاهر چيتن پرماتما ۾ استٿت رهجي ورتي
پيڏانهن جيڏانهن ورتي وڃي، اُتي هميشہ پاڻ کي
ي سڀ ۾ چيتن پرماتما ئي پرماتما ڏسجي. نرآڪار
بد چيتن ئي جيڪو جڳت آهي، چت جو شانت ٿيڻ
ي پرم آهي.

(١٠ جون ١٩٦٤ تي آبو پهاڙ تي ڪيل پروچن)

اسان جو ورثو: شرتي وڏي واڪي پڪاري

هي آهي تہ اَسانجو ورثو دکہ نہ، پر سکہ آهي،
ندي انند ئي اسان جي جنم جو حق آهي. اُن
ڪري اٿين ڏسجي ٿو تہ هرڪو پراڻي دکن کان ڇٽڻ
آنند جي پراپتيءَ لاءِ پرئتن ڪندو رهي ٿو: مگر
چو سکہ ڇا آهي. اُنکي ڪيئن پراپت ڪجي
نجي ڄاڻ پلجڻ ڪري هو دکي ٿي رهيو آهي.
سان آنند کي نہ ڄاڻي، آنند جي پاڇي پٺيان پڪي
وڙ ون پايون ٿا. اُن ڪري ئي اسانکي ڪشٽ
حاصل ٿئي ٿو. ڏسو اسين جڏهن گهري ننڊ ۾
رسني سمهون ٿا ۽ وري جاڳون ٿا، تڏهن ڪو
سان کان پڇي تہ ٻاءِ آرام ڪيئہ، تہ ضرور ٿون کيس
چوندين تہ "اَدا! اڄ تہ ڏاڍي آنند ۾ ستو پيو هوس."
ن ڪري ننڊ، انند لاءِ ڪجي ٿي. اُهو جيستائين
ورو نٿو ٿئي. تيسين اَسين پيا ڊوڙندا سون. جيئن

اُپديش امرت

پرم پوجيہ سوامي ليلاشاھہ مھاراج

ورتيون:

"سو پريو دور نهين، سو پريو تو ھٿ."

جيڏانهن جيڏانهن من وڃي ٿو، اُن کان اڳ ۾ ...
اُن من کي ڄاڻندڙ گيان شڪتي پهچي وڃي ٿي ...
اهو گيان سرو وياپڪ آھي. چت جون انيڪ ورتيون ...
پکڙجن ٿيون. جيترا سنسار جا پدارٿ آھن، ...
سڀ چت جون ورتيون آھن. آءٌ شو چيتن ھڪ ...
اننت روپ ۾ ڏسڻ ۾ اچان پيو. ھي سڀ ...
چيتن جا ڪڻڪا آھن. جيئن سورج ۽ اُن جا انيڪ ...
ڪرڻا، جيئن جل ۽ اُن جون انيڪ لھرون ...
سڀئي پدارٿن ۾، شبد وغيره انيڪ ورتين ۾ ...
ٻي چيتن سروپ پرماتما آھيان. جيئن ھڪ ...
۾ انيڪ مڻيا، سڀئي مڻين ۾ ھڪ ئي ڌاڳو وياپ ...
سڀئي مڻين کي سَتا ڏيندڙ، آڌار آھي، تيئن ...
جڙ پدارٿن ۽ انتہ ڪرڻ جي ورتين ۾ ھڪ ئي ...
چيتن پرماتما وياپڪ آھي.

اکيون بند ڪرڻ سان ۾ چت جون ورتيون
۾ ڦرن پيئون. اُنهن اُٿندڙ ورتين کي روڪي
پرماتما ۾ لين ڪري، دُور دُور ڪري، ...

٢- ٻڌي معنيٰ وڌي - آسڻ لڳائي ايڪانت ۾ وهو. ٻيءَ وستوءَ جي اوٽ نه پڪڙيو. شرير اسٿر هڻڻ سان ٻڌي اسٿر رهي ٿي.

٣- سڌي يعنيٰ سڀن شيلتا سکو، شاهه صاحب ڪين چيو آهي:

” چوندن ڪيم چئيج، وڻ ورائي ساهون،
ڪامت قيمت جهڙي، روز ڏمر کي ڏئيج،
وڻ ۾ وائيج، تـــ سڀ در سڀاڳي ٿئين.“

جنهن جي دل ۾ ٽا ڪريو، سو خود ٽون آهين. سڀ واس وٺو؛ سڀ مان سار وستوءُ ڪيو. دل ۾ نه ڪريو.

٤- وڌي شڌ رکو-

سيکو ڳالهه چئي، منهن سان پڊ آگم جي،
ڪوڙين ۾ ڪو هڪڙو، ســامي سڪه لهي،
جيڪو رهت رهي، پاڻ ڪڍي پرتيت سان.

مصري مصري لکه ٻار چئبي، تہ ٻه مکه مٺو ڪونه ٿيندو. علم علم سان عمل شامل نه ٿيو ته اهو علم ڪوڏيءَ مثل ٿيو. ڪهڙي سيکو ڪهي، کرو ڪو رهڻي رهي.

هڻن سڀن هاج ڪر، هردي رام ڏياءِ،
هڏن جي ڪمائي مان، ڪي هرجي ليکي لاءِ،
اهي ٻئي سانگه رساءِ تہ خوش ٿيندو خانو چوي.

(سوامي جن جي آتره ۾ ڪيل اپديش مان)

ڪنهن نيڪ ستسنگي کي شيوا ڪرڻ مان آنند اچي
ٿو. اُهائي آهي سچي شيوا. اُسانجو سچو مقصد ئي
آهي ته آنند ملي.

ڀڳوان ۾ اُها شڪتي آهي جو هو پنگلي کي به
پهاڙ جي چوٽيءَ تائين چاڙهي سگهي ٿو. ڀائي
ڀڳوان نياءُ ڪاري آهي، نه انيائي ان ڪري جن
جن ڀڳوان ۾ پورو پورو ڀروسو رکيو آهي. انهن کي
آنند مليو آهي. ۽ ڪين نياءُ موجب ڦل مليو آهي.
اوهان نياءُ ڪندا ته اوهان کي به نياءُ ملندو.

(١٨ جولاءِ ١٩٦٧ تي جيتپور ۾ ڪيل پرواچن)

ڪهڻي، ٻهڻي، سهڻي ۽ رهڻي

١- ڪهڻي شڪ رکو يعني ڪڏهن به ڪوڙو وچن
نه ٻوليو. سڄڻ کي دشمن بڻائڻ کان دشمن کي سڄڻ
بڻائڻ لک ڀيرا سٺو آهي. توهان جو ٻول ۽ چال نيڪ
نه هوندا ته توهان جو اولاد به توهان کي ڏسي
توهانجو نقل ڪندو. تنهنڪري ڀُلجي به اَشڀ وچن
نه ٻوليو. توهان سان ڪير ڪڙو وچن ٻوليندو آهي
ته ڪيئن نه توهانجي دل دکي پوندي آهي! تو
توهان ڇو نٿا مٺن وچنن سان اڳلي جي د
شاد ڪريو؟

”ڪاگا ڪس سي ليت هئي،
ڪوئل ڪس ڪو ديت
ميٺي ميٺي ٻاڻي سي، جڳ اپنا ڪر ليت.“

ٻپ ڪنهنجو؟ ان ٻرهم گيانيءَ جي شانتي ڀنگ، ڪرڻ جي طاقت ڀلا ڪنهن ۾؟ هوءَ ته انمت ٻرهمانڊن ۾ سمايل آهي. وشوءَ جي ڪڻ ڪڻ ۾ پنهنجي آتمڪ سٽا جو انڀوءَ ڪندڙ ڪامل پرش جو امنگل ڪير ڪري سگهندو؟ ان کي رات ۽ اهڙي ئي سهاوني لڳندي آهي جهڙوڪ ڏينهن. مرتيو اهو ائين ئي پياري آهي جيئن جيون، دشمن ۽ اهڙوئي وڻندڙ آهي جيترو دوست. ڇاڪاڻ ته هوءَ سڀني دوندن جي گهرائيءَ ۾ اِستمت آتما ساڻ ايڪتا جوڙي چڪو آهي. ڀانت ڀانت جي روپن ۾ وچيل جڳت ۾ اهو اڻبدلجندڙ آتما جي روپ ۾ ڏسندو آهي. سڀني ۾ پنهنجو ئي سروپ پسندو آهي.

اهوئي مڪت آهي، اهو آنند روپ آهي، ان ئي لڪشيه کي پراپت ڪيو آهي، اهو ئي تون آهين، جڳت جگديشور تون ئي آهين. توکي ڪير ڏکائي سگهندو؟ جڳت ۾ ماتر هڪ ئي سٽا تون آهين.

ويد واڻي چوي ٿي: ڏر نه گهبراءِ نه! پڪ ڄاڻ ته جيڪو ويچار توکي ڏيکاري ٿو، ڪمزور بڻائي ٿو اهو ئي اَشبھ آهي، پاپن جي ٻاڙ آهي. ڏکڻ ساڻ ماڻهوءَ جي دل ۽ دماغ هڪدم دکي ٿي پنهنجو ميزان وڃائي وهي ٿو. سمدس ٻڌي ۽ ڀاونا

✻ ويد اَمرت ✻

پرم پوجيہ سنت شري آشارامجي مهاراج

اَڀيہ مترا ڏ ڀيہ مترا ڏ ڀيہ
گياتاد ڀيہ پرو ڀيہ
اڀيہ نڪتم ڀيہ دوا نه
سروا آشا مم مترم ڀونتو!!

اسين مترڪان بي خوف رهون. دشمن جو به ڪو ڀؤ نه رهي. رات ۽ ڏينهن اسان کي نرڀيتا بخشيندڙ ٿين. سڀني دشائون (طرف) منهنجون سکيون بڻجن.

اُپنشدن مان گولي ساروٽ جيان ڪوئي شبد نڪري ٿو ته اهو آهي "نرڀيتا" نرڀيتا سڀني سڦلتائن جي ڪنجي آهي. جن وٽ نرڀيتا روپي هٿيار آهي ان جي اڳيان ٻيا سڀ هٿيار منڊا ٿي پون ٿا.

اشٽاوڪر مهاراج چيو:

اَڀيہ وي جنڪ پراپتو اسي !

هي جنڪ! تون نرڀيتا کي، اڀيہ اوستا کي پراپت ٿيو آهين.

جنهن اڀيہ اوستا کي حاصل ڪيو آهي تنهن کي

ويدانت ورجائي ٿو ته اُن ستو جو سهارو ورتو،
سنڌرو ٻڌو. ان اخري اُڌيش ٽانئين پهچڻ لاءِ فقط
اهو ئي اُپاءُ آهي، پاڻ کي ۽ ٻين سڀني کي پرم
سروپ سمجهڻ.

جيئن جيئن اڀياس ڪنداسين تيئن تيئن ٻل
وڌندو، "شوُهم شوُهم" روپي نرڀئه واڻي آهستي
آهستي گهري ۽ گنڀير ٿيندي اسان جي دل ۾،
سڀني ڀاون ۾ گونجندي ويندي ۽ آخر هر نس
نس ۾، شرير جي هر حصي ۾ سمائجندي ويندي.
گيان روپي سورج جي ڪرڻ جيتري چمڪندي
اوترو موهه مرندو، اگيان مٽجندو ۽ آخر هڪ اهڙو
وقت ايندو جو سمورو اگيان انڌڪار لهي ٿي
ويندو ۽ فقط گيان سروپ ئي باقي رهندو

هي پرماتما! اسان کي انهن گيانوان جي اُپديش
درشٽيءَ جو دان ڪر. گيانوانن جي نرڀيه ۽
اچل هردي سان ٻڌهجو هيئون ملايون. اسين دوست
۽ دشمن ٻنهي کان اپي ڌپا رهون. دوست اسانجي
خوشامد ڪن ٿا ۽ دشمن نيجوڌ وڌش رکن ٿا. اسين
ٻنهي کان اُداسين ٿي سروپ شانتيءَ جي ساگر ۾
سم رهون.

رائيون ۽ ڏينهن اسانکي نرڀيتا بخشيندڙ ٿين.
سڀئي (طرف) دشائون اسانکي نرڀيتا پردان ڪن.

شڪست کائي ٿي. انجو نتيجو اهو نڪري ٿو، جو اتساهه ۽ همت جي ٽٽڻ سان نا اميدي پيدا ٿئي ٿي ۽ اها نا اميدي ساڌنا کي سماپت ڪري ڇڏي ٿي.

بي ڀپائيءَ ۽ دليريءَ سان مستڪ ۽ دل جو ميزان ته هڪ ڪرو رهي ٿو، ٻڌي ۽ ڀاوِنا به پختي رهي ٿي، ٻلوان ٿئي ٿي.

اي وير ساڌڪ! اٿ جاڳ، مڪتيءَ لاءِ وير ٿي ۽ ورودين جو بي ڀپائيءَ سان مقابلو ڪري، سوڀ جو سهرو ٻڌ.

خود اپني بازوُ کو همت کا تو بل دي
اُٺ اپنا سر اوُر آگي کو چل دي
ڪهان پڙتا ڦر رها هئه اپنا جوش
گرهون کا اگر ڏر هئه تو گرهون کو بدل دي.

شوُهم! مان سورڻ سچدانند آهيان،
شو سروپ آهيان، مونکي ڪنهنجو ڀپ؟
چاهي سوين سورج اڀي پٽ پون،
چاهي هزارين چندرمان ڇوُر ڇوُر ٿي وڃن،
هڪ ڪان پوءِ هڪ برهمانڊ نشٽ ٿيندا وڃن پوءِ به
مونکي ڇا؟ آءٌ ته اوناشي آهيان، امر آتما آهيان.
نه مي مرتيو شنڪا نه مي جاتي ڀيد، پتا نيوَ مي
نيو ماتا نه جنم، نه بندو نه مترم......

۽ هن ڏينهن ڀڳتن ۾ ارپڻ ڪيل پدارٿ گهرڻ
ڪرڻ لاءِ ٻرنوي تي ديوتائون اوتار وٺي ايندا
آهن. ان ڏي مارگ تان ديوتائون شرير ڇڏي سورڳ
وغيره لوڪن ۾ پرويش ڪندا آهن. ان لاءِ اهو
اعليٰ موقعو مڃيو ويو آهي. ڌرم شاسترن جي
انوسار ان ڏينهن جپ، دان، پوڄا ۽ ڌارمڪ انوشٺان
جو گهڻو مهتو آهي. ان موقعي تي ڏنل دان ٻئي جنم
۾ سوُڻو ڦل ڏيندو آهي.

اهو قدرتي ڏڻ آهي، قدرت سان ميل ميلاپ
ڪرائڻ وارو ڏڻ آهي. ڏکڻ ڀارت ۾ تامل سال جي
شروعات ان ڏينهن کان ٿي ٿيندي آهي. اتي هي
ڏڻ "ٿئي پونگل" نالي سان سڏيو ويندو آهي.
سنڌيءَ ۾ ان کي "ترموري" چوندا آهن، هنديءَ
۾ "مڪر سنڪرانتي" ۽ گجرات ۾ اهو ڏڻ "اترايڻ"
جي نالي سان سڏيو آهي.

اهو ڏينهن خاص پڄ اخشٽ وارو ڏڻ آهي، ان
ڏينهن تي شو ڀڳوان پنهنجن ساڌڪن لئي، رشين
تي خاص ڪرپا ڪئي هئي، ان ڏينهن تي ڀڳوان
شوُ، وشڻو ڀڳوان کي آتم گيان جو دان ڏنو هو، ائين
ٻ چوندا آهن.

مڪر سنڪرانتي جي ڏينهن تي ڪيل سٺڪرم
خاص ڦل ڏيندا آهن، ان ڏينهن تي ڀڳوان شو کي

ڏهن ئي طرفن ۾ ڪو به اسانجو دشمن نه هجي.
اسانکي دوست توڙي دشمن کان اڀؤ ڄاڻ ٿئو ۽
اسٿت ڪرائڻ وارو برهم گيان ۽ برهم ڀاو ملي.

....

* مڪر سنڪرانتي *

جنوري مهني جي ٻارهين ۽ کان چوڏهين تاريخ جي وچ ۾ مڪر سنڪرانتي جو ڏڻ ايندو آهي. ان وقت سوريه مڪر راشي ۾ پرويش ڪندو آهي. انڪري ان کي مڪر سنڪرانتي چيو ويندو آهي.

شاسترن چوڏهين جنوري ۽ کي مڪر سنڪرانتي جو ڏينهن مقرر ڪيو آهي. باقي نه سوريه جو مڪر راشي ۾ پرويش ڪڏهن ٻارهين تاريخ کان نه ڪڏهن تيرهين تاريخ نه ڪڏهن چوڏهين تاريخ کان ٿيندو آهي انهن ۾ چوندا آهن ته، ان ڏينهن کان سوريه جو رٿ اُتر جي طرف ويندو آهي. انڪري ان ڏڻ کي اُترائڻ چوندا آهن.

اسان جا ڇهه مهنا گذرندا آهن. تڏهن ديوتائن جي هڪ رات ٿيندي آهي ۽ ڇهن مهنن جو ڏينهن. مڪر سنڪرانتي جي ڏينهن ديوتائون ٻه جاڳندا آهن. اسان تي انهن ديوتائن جي ڪرپا ٿئي ان ڀاو سان ئي اهو ڏڻ ملهايو ويندو آهي. چوندا آهن

انکري پنهنجي جيون ۾ پورڻ سک پائڻ جي لاءِ پرشارٿ ڪرڻ گهرجي. سچو سک ڇا ۾ آهي؟ پرماتما پراپتي ۾. انکري ان پرماتما پراپتي جو سک پائڻ ۾ مدد ڪرڻ جو ڏينهن ٿي آهي سنڪرانتي، سنڪرانتي جو ڏڻ اسان کي سيکاري ٿو تہ اسانجي جيون ۾ پورڻ ڪرانتي اچڻي وڃي. اسانجو جيون نرپيتا ۽ پريم سان پرپورڻ ٿي وڃي، تر - ڳڙ جي ڏي وٺ پاڻ پريم وڌائڻ جو ٿي مثال آهي.

سنڪرانتي جي ڏينهن دان جي خاص مهما آهي. انڪري جيترو ٿي سگهي اوترو ڪنهن غريب کي اَن دان ڪريو، تن جا لڏون دان ڪيو. اڄ جي ڏينهن ست ساهتيہ دان ڪرڻ جو وجهہ اـہ پائي سگهجي ٿو، تہ وهان اهو سڀ نہ ڪيو تہ ڪوئي واندو ناهي پر هري نام جو رس تہ ضرور واهجو. سنتي ۾ سنتو تہ پرماتما آهي، ان جو نام جپيندي جپيندي جيڪڏهن پنهنجي اهم ڪـي ستگرو جي چرڻن ۾، سنتن جي چرڻن ۾ ارپڻ ڪري ڇڏيو تہ فائدو ٿي فائدو آهي....... ۽ اهم دان ڪان وڌيڪ

تہ ڪوئي دان ناهي، اگر پنهنجو آپو ٿي سنتن جي چرڻن ۾، ستگرو جي چرڻن ۾ دان ڪري ڇڏيو تہ چوراسي جو چڪر هميشہ لاءِ ڪٽجي وڃي.

سنڪرانتي جي ڏينهن سورج جو رٿ اُتر طرف

تہ ۽ چانور ارپڻ ڪيا ويندا آهن يا ارگهہ ڏنو ويندو آهي، تن جو ليپ، تہ پاڻي گڏي پيئڻ، تن جو هون، انن جو پوڄن ۽ تن جو دان اهي سڀ پاپ ناس ڪندڙ پيوگ آهن ليکڙي اُن ڏينهن تہ ۽ ڳڙ جا ٿهيل لڏون (پورينڊا) کائڻ سان منائڻ ۽ سٽپ ملي تہ ۽ سر پر سگهارو ٿئي ٿو. سياري ۾ انهيءَ اپيوگ فائديمند ٿيندو آهي، مهاراشٽر ۾ اڄ جي ڏينهن هڪ ٻئي کي تہ ڳڙ ڏيئي، ميٺاج جو، طاقت جو، هڪ ٻئي پريم وڌائڻ جو ۽ نرويتا جو سنڪلپ ڪيو ويندو آهي. پاڻ تہ - ڳڙ ڏيئي هو چوندا آهن. ”تل ڳڙ گيا گوڙ بولا.“

اهو تہ ٿيو باهرين پنگ سان سنڪرانتي مهائڻ پر مڪر سنڪرانتيءَ جو اڌيائمڪ الاڀرج آهي جيون ۾ پورڻ ڪرانتي، پنهنجي چت کي وشيہ وڪارن کان هٽائي نرو ڪاري ڌارائڻ ۾ لڳائڻ جو، پورڻ ڪرانتي جو سنڪلپ ڪرڻ جو اهو ڏينهن آهي. پنهنجو جيون پرماتما جي ڌيان، پرماتما جي گيان ۽ پرماتما پراپتي جي پاسي لڳائڻ جو سنڪلپ ڪرڻ جو اُتم ۾ اُتم جيڪو ڏينهن سنڪرانتي جو ڏينهن آهي.

منش سڌائين سک جو اڀلاشي رهيو آهي. ان کي پورڻ سک نٿو ملي تہ هو ڀاڄ کي اپورڻ سک ۾ کپائي ڪيترن جنمن لائين جمندو - مرندو رهي ٿو،

✽ حقيقي وارتا! ✽

هڪ دفعي مان آميت يوگ ويدانت سيوا سمٽي جي ساٿين سان گڏ احمدآباد آشرم جيپ ۾ وڃي رهيو هوس. اُديپور پار ڪري اسانجي جيپ سٺ ستر ڪلوميٽر في ڪلاڪ جي رفتار سان ڊوڙي رهي هئي.

منجهند جو ٻارهين بجي اسانجي جيپ ڪنهن ٽڪنيڪي خامي ڪري ضابطي کان ٻاهر نڪري وئي ۽ گلانٽيون کائي آخر ۾ ابتجي وئي. منهنجو سڄو شرير جيپ جي هيٺان دٻجي ويو. گهڻيئي حيلا هلائڻ کانپوءِ مونکي ڇڪي ٻاهر ڪڍيو ويو. هڪ ٽنگ اڳ ۾ ئي سنهڙو ٿڏڙو شرير مٿان وري سڄي جيپ جو وزن. شرير جي هر عضوي ۾ ايتد ايڏا ئي.

پهريائين مونکي ڪيسريا جي دواخاني ۾ ۽ پوءِ اتي ڪو فائدو نه رسڻ تي جلد اُديپور جي وڏي اسپتال ۾ کڻائي ويا. مگر جيئن جيئن علاج ڪندا ويا تيئن روڳ وڌندو ٿي ويو، ڇاڪاڻ جو چوٽ ٻاهرين انگن ۾ ايتري نه ٻر اندرين عضون ۾ وڌيڪ لڳل هئي ۽ اندر ڏانهن ڊاڪٽرن جو وس نه پيو هلي.

جيپ جي هيٺان دٻجڻ جي ڪري منهنجي

وڃي ٿو. اهڙي طرح توهان ۾ هن مڪر سنڪرانتي جي ڏينهن تي سنڪلپ ڪريو ته هاڻي اسان ۾ پنهنجي جيون جو رٿ اتر طرف يعني وڌاري طرف، ترقي طرف وٺي وينداسين، پنهنجي ويچارن کي انتي طرف موڙينداسين، جيڪڏهن ائين ڪري سگهو ته اهو ڏينهن توهانجي لاءِ پرم شڀ ڏينهن ٿي ويندو.

اڳاٽي زماني ۾ ماڻهو پنهنجي نيچ جيون کي بدلي مهان بڻجڻ جو سنڪلپ ڪندا هئا.

هي ساڌڪ! تون به اڄ سنڪلپ ڪر ته پنهنجي جيون ۾ پورڻ ڪرانتي-سنڪرانتي آڻيندس، پنهنجن نيچ گندين عادتن کي ڪڍي ڇڏيندس ۽ ديو-جيون بڻائيندس. هر روز پرڀات، جپ - ڌيان، اتم اڀياس ڪندي پنهنجي جيون کي مهان بڻائي ٿي رهندس، پراڻي ماتر جا پرم هتڪاري جيڪو آهي، ان ڀڳوان جي رضا تي راضي رهندس، چاهي مان ملي يا اپمان، چاهي سک ملي يا دک، پر سڀ جي پنيان ڏيڻ واري ڀڳوان جي ڪروڻا ٿي ڏسندس، هر هڪ پر استتي ۾ سم رهي پنهنجي جيون کي اوجسوي-تيجسوي ۽ ديو بڻائڻ جي ڪوشش ضرور ڪندس.

هري ✿ ...... ✿ ...... ✿ ...... ✿

رو ٿي ويو هو، دل جو دؤرو، نـاڙيون ۽ رت
وهڪرو به بند ٿي چڪا هئا.

منهنجي شرير جو سڄو رت بدلائي آپريشن
ئي. باهتر ڪلاڪن کان پوءِ مونکي هوش آيو.
وشيءِ ۾ فقط ايترو ياد آهي ته سائينءَ جو ڏنل
ر جپ پئي هليو. منهنجي سجاڳ ٿيڻ تي ڊاڪٽرن
ييو ته توهان آپريشن جي مهل "سائين.....سائين"
ڪاري رهيو هئين، اهي سائين ڪير آهن؟

مون فخر سان ٻڌايومان تہ اهي سائين منهنجا
م پوڄيه گرو ديو سائين آشارام مهاراج آهن.

پيهر ڊاڪٽرن پڇيو ته ڇا توهان ڪا ڪسرت ڪندو
يين ڇا؟ مون چيومان! سائينءَ ٻڌايل ٽيان يوڳ
ڙ ۾ سيکاريل آسڻ ۽ پراڻايام ڪندو آهيان.

انهن چيو ته انڪري ئي ايترو سنهڙو هوندي
تنهنجي سرير اهو سڀ سهن ڪيو ۽ تون مري
ڪري به وري زنده ٿيو آهين. اسي پيو ڪوئي
ڄي ته ان مهل ئي انجون هڏيون سڀ ٽڪرا ٿي
چن...هان.

منهنجي شرير ۾ اٺ اٺ نليون لڳل هيون.
ڪنهن سان رت چڙهي رهيو هو ته ڪنهن سان
ڪسيءَ پئي ڏنو ويو.

سيني ۽ پيٽ تي گهڻو اثر ٿيو هو. هٿن پيرن ۾ ڪانئج جا ٽڪر ڇهنجي ويا هئا. پيڙا جي ڪري ساهه کڻڻ به مشڪل ٿي لڳو. آڪسيجن ڏيڻ کان پوءِ به دم گهٽجي رهيو هو. موت جون گهڙيون ويجهو ٿي ڏسڻ ۾ آيون. آخر ۾ اها اسٽيج به اچي وئي جو ڊاڪٽرن منهنجي حالت گنڀير ڏسي موت جي ظاهرات ڪري ڇڏي، ۽ مرتڪ ديهه کي گهر کڻي وڃڻ لاءِ چيو.

ان کان ڪجهه وقت اڳ منهنجي سائين (دوست) پوڄيه سائينجن کي فون تي منهنجي ڳالهه ڪئي، جيو ماتر جا پرم هتڪاري سائينجن کين هڪ گپت منتر ڏنو ۽ ٻاٽيءَ ۾ نهاريندي هڪ سؤ اٺ دفعا جپ ڪرڻ لاءِ چيو.

منهنجي متر اهو جپ ڪيل ٻاٽي پين ڳهايلن سائين کي ۽ مونکي پيارڻو. جيئن اهو منتر جاپ ٿيل جل منهنجي وات ۾ ورتو ليئن ئي سڄي شرير ۾ ڇرپر سان گڏو گڏ الٽي آئي. اُتان جي هڪ نرس اهو سڀ ڏسي ڊوڙندي وڃي ڊاڪٽرن کي سڏي آئي. ڊاڪٽرن اچي اهڙو عجيب چمتڪار ڏسي وائڙا ٿي ويا پوءِ تڏهن جلد ئي مونکي خاص مشينن هيٺان ليٽائي جاچ تپاس ڪري ڄاتو تہ جيئي ۾ هيٺان ديجڻ ڪري سرير جو سڄو رت

نوراني نور جو پيالو

ڊ ٻڌتا ۽ هيڻتا پاپ آهي. تون تہ موت کي ٻـ
ب ٻو تي ڇڏ، هي ڪال! تون منهنجو جسم تـ
ڪان ڦري سگهين ٿو. ٻـر مون کي ڪجهہ ڪري
سگهين تون ڇا ٻ يچار ٻڌڻ مون کي!! ٻر لوڻ
ڙهہ مون کي هيٺ ڀنڀلائي ۽ ڀٽڪائي نٿا سگهن.
ڪي منجهائي نٿا سگهن. ڇو تہ مان انهن جي
ڀت سمجهي چڪو آهيان. هي سنسار جا دکـ
ڪہ، رسمون ۽ رواج مون کي هيٺ نڀائي ڪين
ندا. ڇو تہ مان اڪيچار ڪنڊن تي ٻہ قدم رکي
وڏائي سگهان ٿو. هزارين لاهين ۽ چاڙهين ۾ ٻہ
روڀي اکين سان ڏسي سگهان ٿو. مان تہ آتما
ن. آتما کي ڪنهن جو ڀپ؟ آتما ڪـي ڇا جو
آتما جو نہ ڪڏهن ڪجهہ ٻـگڙيو آهي
بگڙجندو. آتما کي نہ ڪجهہ ٿيو آهي ۽ نہ وري
، ٿيندو.

ون نہ دين آهين نہ هين آهين. تون سمرٿ آهين
ر ماتما آهين. تون ڪمزور نہ آهين، نبل و نہ
، ڪنهن کان گهٽ نہ آهين. الاهي طاقت،
جي اپار شڪتي تنهنجي ساٿهون تنهنجي
لاء ايتي آهي!

— سنت شري آشارام صاحب

جيئن ٽيڪ منهنجي شرير جي ڪجهه عضون ۾ اڃان ۾ ڪانچ جا ٽڪرا موجود آهن پر گرو ڪرپا سان اڄ ۾ مان پورڻ تندرست ٿي ڪري پنهنجو ڌنڌو ۽ گرو سيوا امنگ سان ڪري رهيو آهيان.

منهنجو جيون ۾ انهن جو ئي ڏنل آهي. هنن مٽر دڪشتا سائينجن جيڪڏهن اُن مهل منهنجي مترڪي مٽر ۾ ڏين ها ته منهنجو جيئڻ ناممڪن هو. سائينجن مٽش دپهه ۾ هوندي ۾ اوچ ڪوٽيءَ جا مهاپرش آهن. ٽيليفون تي ڏنل مٽر سان ئي منهنجي مڱل شرير ۾ نئين سر پراڻن جو سنچار ٿيو. ڏ جن تي ساکيات سائينجن جون نوراني نگاهون پونديون هونديون اهي ڪيترا نه ڀاڳيشالي هوندا.

اهڙي ديالو جيون داتا ستگرن جي چرنن ۾ منهنجو وارون وار نمسڪار......

... ...

• ڀڳوان پرساد وانگر آهي. هو پڄ موافق پاڻي ڏيئي رهيو آهي. جهڙو پڄ ڏهڙو ڦل ملي ٿو.

* ٿوهان جيترو - جيترو مان - اپمان، سک دک کي سهندي سهندي بـ اندر جو آنند جاڳائيندا ويندؤ اوترو اوترو پنهنجي آنند سروپ آتما سان پنهنجي ايڪتا جو انوڀؤ ٿيندو.

❀ قدرتي علاج ❀

تر: تن کي تندرست ۽ طاقتور بڻائڻ لاءِ هر روز صبح جو نيراني چار تولا ڪارا تر چٻاڙڻ گهرجن. شروع ۾ ڏهه گرام ۽ پوءِ آهستي چاليهن گرامن تائين انداز وڌائجي.

تر کائي مٺڪي جو ٿڌو پاڻي پي ڇڏجي ۽ پوءِ ٽن ڪلاڪن تائين ڪجهه به نه کائجي ان سان هاضمو سڌرندو، ڏند مضبوط ٿيندا ۽ وارن لاءِ به فائديمند آهن.

موري: موري پنن سميت کائڻ سان سؤ سيڪڙو لاڀ ملي ٿو. موريءَ ۾ ڪئلشم، وٽامن سي، لوهه ۽ گندرف جا جزا جهجها ٿين ٿا.

موري پاڻ چاهي دير سان هضم ٿيندڙ آهي. جو اوڳراين جا آواز پيا ايندا آهن. پر پيٽ ۾ رهيل کاڌي کي پچائي ٻاهر ڪڍڻ جي اُتاولي آهي.

موريءَ جا پن چٻاڙڻ سان پيشاب جو هڪدم پڌران (نيڪال) ٿئي ٿو. ڏڙدن ۽ مثانن کي صاف ڪري، پٿريءَ کي ٻاهر ڪڍڻ لاءِ عجيب اوشد آهي.

DARVESH DARSHAN MONTH
Shri Yog Vedant Seva Samiti Sabarmati, Ahmedab
Regd. No. G.M,C. 640 (January 1997)

☼ اَمولڪ وچن ☼

* علم جو ڦل گيان ۽ نمرتا آهي ڌن جو ڦل ڀڳھ
دان آهي. ٻل جو ڦل سٿن-سڄڻ پُرشن جي رکيا
رڻ آهي. وڏي ماڻهوءَ جو مطلب آهي من کي
ت رکڻ، اندرين جو دمن ڪرڻ ۽ سرل وهنوار
رڻ. مان جو ڦل آهي سڀني کي پنهنجو سمجهڻ.

* جيڪو ماڻهو شانتيءَ سان ڳالهه ٻڌي، انجو
جلدي سمجهي وڃي، ڪارڻ جو راز سمجهي
ي سڌيءَ لاءِ پرسارٿ ڪري، انجي سڦلتا ۾
و اينڌڙ ڪنهن ب لالچ ۾ نه ڦاسي ۽ اهو پنهنجو
ارج سڌ ڪرڻ ۾ سڦل ٿئي ٿو.

* پنهنجي مٿان شڪ ڪرڻ واري جو سنگ ۽
ڄ پُرشن جي سيوا جو تياڳ ڪرڻ گهرجي.

* پريم، استتي، نمسڪار، سيوا، آدر، سرلتا،
ر ويرتا، دان شيلتا، وديا، وڏن جي ايندي اٿهن
آسن ڏسان اٿي ٻيهي سواگت ڪرڻ، آنند ۽
اهه سان ڳالهه ٻولهه، پراپڪار ۽ شڌ-انتهڪرڻ
ن گڻن سان ماڻهو سڄي سنسار کي وس ڪري
ي ٿو.